

Arrest

nr. 281 676 van 12 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 275 335 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 juli 2022, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juli 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Antwerpen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: E.

geboortedatum: (...)2004

geboorteplaats: Shkoder

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaarde op 17/01/2020 België te zijn binnengekomen en diende als minderjarige op 17/01/2020 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 09/03/2020 kreeg hij vervolgens tot aan zijn meerderjarigheid een voogd toegewezen. Het verzoek werd door het CGVS geweigerd op 28/04/2021. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende, werd door de RVV verworpen op 11/01/2022.

Betrokkene verklaart niet dat hij kinderen heeft. Hij verklaarde tegenover de PZ Antwerpen enkel dat hij inwoont bij zijn broer.

Betrokkene toont echter geen afhankelijkheid aan van zijn broer en toont bijgevolg geen schending aan van artikel 8 van het EVRM. Bovendien verklaart betrokkene in zijn verzoek tot internationale bescherming dat zijn ouders en nog een broer en zus nog in Albanië verblijven. Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben.

Gelet op de informatie uit betrokkenes relatief recente verzoek om internationale bescherming en de uiteindelijke verwerping van deze aanvraag in beroep door de RVV dd 11/01/2022, gezien betrokkene geen nieuwe elementen heeft aangebracht sinds de beslissing van de RVV, gezien betrokkene geen nieuwe verblijfsaanvragen heeft ingediend bij de bevoegde overheid en gezien het arrest nr. 274799 dd 30/06/2022 van de RVV van dat stelt al deze bekende elementen niet opnieuw gehoord en gemotiveerd dienen te worden wanneer zij reeds onderzocht en gemotiveerd werden, kunnen we bijgevolg stellen dat een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) van 28/02/2022 dat hem betekend werd op 02/03/2022, noch diende hij hiertegen beroep in. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor de verkoop van verdovende middelen zonder machtiging (PV AN.60.LB.076205/2022 van de politiezone van Antwerpen). Gezien het winstgevend karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) van 28/02/2022 dat hem betekend werd op 02/03/2022, noch diende hij hiertegen beroep in. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor de verkoop van verdovende middelen zonder machtiging (PV AN.60.LB.076205/2022 van de politiezone van Antwerpen). Gezien het winstgevend karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Wat betreft een eventuele vrees voor terugkeer naar Albanië: dit werd reeds grondig onderzocht in betrokkenes asielaanvraag (dd 17/01/2020) door het CGVS en vervolgens de RVV. Uit hun onderzoek is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst (cf asielaanvraag dd 17/01/2020 + verwerping beroep tegen negatieve beslissing CGVS door de RVV dd 11/01/2022). Ook na deze recente beslissing van de RVV brengt betrokkene geen nieuwe medische elementen aan, noch diende hij een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) van 28/02/2022 dat hem betekend werd op 02/03/2022, noch diende hij hiertegen beroep in. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.2. Op 8 juli 2022 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M. (..)

voornaam : E. (..)

geboortedatum : 16.01.2004

geboorteplaats : Shkoder

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, alias : /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08/07/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) van 28/02/2022 dat hem betekend werd op 02/03/2022, noch diende hij hiertegen beroep in. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor de verkoop van verdovende middelen zonder machtiging (PV AN.60.LB.076205/2022 van de politiezone van Antwerpen). Gezien het winstgevend karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet dat hij kinderen heeft. Hij verklaarde tegenover de PZ Antwerpen enkel dat hij inwoont bij zijn broer. Betrokkene toont echter geen afhankelijkheid aan van zijn broer en toont bijgevolg geen schending aan van artikel 8 van het EVRM. Bovendien verklaart betrokkene in zijn verzoek tot internationale bescherming dat zijn ouders en nog een broer en zus nog in Albanië verblijven. Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben.

Gelet op de informatie uit betrokkenes relatief recente verzoek om internationale bescherming en de uiteindelijke verwerping van deze aanvraag in beroep door de RVV dd 11/01/2022, gezien betrokkene geen nieuwe elementen heeft aangebracht sinds de beslissing van de RVV, gezien betrokkene geen nieuwe verblijfsaanvragen heeft ingediend bij de bevoegde overheid en gezien het arrest nr. 274799 dd 30/06/2022 van de RVV van dat stelt al deze bekende elementen niet opnieuw gehoord en gemotiveerd dienen te worden wanneer zij reeds onderzocht en gemotiveerd werden, kunnen we bijgevolg stellen dat een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Uit informatie van de dienst vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij op 13 augustus 2022 gerepatriceerd werd naar Albanië.

Ter terechtzitting stelt de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vraag naar het actueel belang van de verzoekende partij bij onderhavig beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing nu door de repatriëring de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen.

De advocaat van de verzoekende partij gedraagt zich ter zake naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen het bestreden inreisverbod

3.1. In een eerste (en enig) middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel

Overwegende dat verzoeker een eerste middel neemt van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen en de Fundamentele Vrijheden evenals van het algemeen rechtsbeginsel, hetzij het recht te worden gehoord.

Dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten gelijktijdig met een inreisverbod werd betekend.

Dat deze bestreden beschikkingen op verschillende gronden zijn gebaseerd.

Dat deze verschillende motieven geanalyseerd dienen te worden.

- Inleidende opmerking

Overwegende dat in de eerste plaats al hetgeen hierna zal worden uiteengezet ook de nietigverklaring rechtvaardigt van het inreisverbod, welk besluit duidelijk verband houdt met het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

In feite zijn de bestreden beschikkingen niet alleen gelijktijdig gegeven, maar zijn zij ook gelijktijdig meegedeeld en op precies dezelfde wijze gemotiveerd.

- Het privéleven van verzoeker

Overwegende dat het privéleven het recht omvat betrekkingen te onderhouden die hij sedert zijn verblijf in BELGIË heeft aangeknoopt, met derden maar ook met zijn op het grondgebied aanwezige familieleden.

Dat verzoeker zo naar arrest NIEMIETZ t/DUITSLAND van 16 december 1992, Reeks A, nr. 251-B, pagina 33, §29 verwijst, die namelijk door de arresten HALFORD t/het Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997 gevolgd wordt, in dewelke het Hof, al stellend dat het “noch mogelijk, noch nodig” is het begrip van “privé-leven” op uitvoerige wijze te trachten te definiëren, geoordeeld heeft dat het te restrictief is deze tot een “intieme kring” te beperken, waarin eenieder zijn persoonlijk leven op zijn wijze mag leiden, en de totaliteit van de wereld buiten deze kring uit te sluiten. Het recht op de eerbieding van het privéleven moet eveneens in een zekere mate het recht voor de persoon om relaties met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen omvatten, inbegrepen in het beroeps- en handelsdomein.

Dat in dit verband het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel is dat “privé-leven” een ruim begrip is dat zich niet leent voor een uitputtende definitie, en dat het in de eerste plaats ertoe strekt de ontplooiing, zonder inmenging van buitenaf, van de persoonlijkheid van elk individu te verzekeren.

Dat het volgens haar het immers “noch mogelijk noch noodzakelijk is te streven naar een uitputtende definitie van ‘privé-leven « ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de “vie privée”. Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un “cercle intime” où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d’en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l’individu de nouer et développer des relations avec ses semblables » (EHRM,. D.H, D. t. Verenigd Koninkrijk, 02 mei 1997).

Dat artikel 8 dus ook de persoonlijke, sociale en economische relaties beschermt, die de persoonlijke levenssfeer van ieder mens vormen »1.

Dat het “gezinsleven” « un ensemble de faits et de réalités tout à la fois d’ordre biologique, sociologique, juridique et sociale » et que ce lien est « divers et diversifié : lien avec les parents, avec le conjoint, avec les enfants, avec la fratrie, avec des amis,... » omvat2.

Dat het Hof zo eraan herinnerd heeft dat :

« [...] l’article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu’il englobe parfois des aspects de l’identité sociale d’un individu [...]. Indépendamment de l’existence ou non d’une « vie familiale », l’expulsion d’un immigré établi s’analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C’est en fonction des circonstances de l’affaire portée devant elle que la Cour décidera s’il convient de mettre l’accent sur l’aspect « vie familiale » plutôt que sur l’aspect « vie privée » (Üner, précité, § 59) »3.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest JOSEPH van 27 februari 2014 (req. nr. 70055/10) voor eenieder die een schending van artikel 8 EVRM vordert, een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel heeft vastgesteld « La Cour considère que la requérante avait *prima facie* des griefs défendables à faire valoir devant les juridictions internes tant sous l’angle de l’article 3 que de l’article 8 de la Convention et que, par conséquent, l’article 13 s’applique ».

Dat verzoeker bijgevolg op grond van het recht op een doeltreffend beroep alle middelen kan aanvoeren om het bestaan van zijn gezinseenheid aan te tonen.

Overwegende dat, gezien verzoeker in januari 2020 op het grondgebied van het Koninkrijk is aangekomen hij sinds tweeënhalf jaar op het grondgebied van het Koninkrijk verblijft.

Dat hij zich gedurende al die jaren, op een sociaal niveau heeft geïntegreerd.
 Dat hij talrijke vriendschappen heeft kunnen sluiten.
 Overwegende dat verzoeker ook beroepsmatig een privé-leven heeft opgebouwd en geïntegreerd.
 Dat hij aldus, terwijl hij in het Koninkrijk over een verblijfsvergunning beschikte, een arbeidsovereenkomst kon ondertekenen en legaal kon werken.
 Dat hij in het kader van dit dienstverband talrijke mensen heeft ontmoet en aldus ook beroepsmatig een privé-leven heeft opgebouwd.
 Dat erop gewezen dient te worden dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met deze aspecten van verzoekers privé- en gezinsleven en zich hierover niet heeft uitgesproken.
 Dat dit echter realiteiten betreft, die ook onder artikel 8 van het EVRM vallen.
 Dat, voor zover tegenpartij geen rekening heeft gehouden met deze elementen in de bestreden beslissingen, zij de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden heeft.
 Overwegende dat verzoeker een liefdesrelatie heeft met mevrouw B. F. K. (...).
 Dat het, in weerwil van de ongegronde beweringen van tegenpartij, om een stabiele en duurzame liefdesrelatie gaat en dat verzoeker bovendien stappen heeft ondernomen om samen met zijn partner een verzoek om wettelijke samenwoning in overweging te nemen.
 Dat verzoeker dit niet heeft vermeld in het formulier betreffende zijn recht om te worden gehoord, uit vrees dat hem ook schade zou worden berokkend.
 Dat een dergelijk verzuim in feite het gevolg is van het ontbreken van enige aanwijzing omtrent de aard van dit formulier, alsmede van het ontbreken van overleg met of de aanwezigheid van een raadsman om hem bij te staan.
 Dat verzoeker in dit verband verwijst naar de volgende tak van het onderhavige verzoekschrift.
 Dat verzoeker in bijlage aan huidig verzoek de documenten voegt die werden voorbereid voor de invoering van gezinshereniging, te weten :

- Een nationaliteitsbewijs waaruit blijkt dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft;
- Een samenstelling van het huishouden waaruit blijkt dat zij sinds 09 december 2021 te (...) woont;
- Een uittreksel uit het strafregister van zijn partner, waaruit blijkt dat deze niet bekend is bij de gerechtelijke en politieke autoriteiten in BELGIË
- Een e-mail van zijn partner, vergezeld van haar identiteitskaart;

Dat indien de verzoeker niet in staat was deze stappen te voltooien, dit te wijten is aan zijn arrestatie.
 Dat het derhalve tegenstrijdig lijkt te beweren dat verzoeker in België geen privé- en gezinsleven heeft...
 Voorts heeft verzoeker, naast zijn partner en haar gezin, een broer die wettig op het grondgebied van het Koninkrijk verblijft.
 Dat tegenpartij hiervan niet onkundig is, maar aangeeft dat verzoeker niet aantoont dat het hier gaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.
 Dat het in de eerste plaats duidelijk is dat het om een clichématige motivatie van tegenpartij gaat, die duidelijk onjuist is.
 Dat er voorts geen reden is om het bestaan van een gezinseenheid in de zin van artikel 8 EVRM in twijfel te trekken.
 Dat de eenheid van het gezin, zoals beschermd door artikel 8 EVRM, een ruimer begrip is dan alleen het huwelijk.
 Dat het verzuim van tegenpartij om rekening te houden met de gezinssituatie reeds door deze Rechtsmacht gesanctioneerd werd, met name in arrest nr. 167.719 van 17 december 2016.
« Le Conseil estime donc, suite à un examen prima facie, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse en ce que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée au regard de cette disposition. »
 Dat het tegenpartij niet onbekend is dat verzoeker met zijn partner een gezinseenheid heeft gevormd in BELGIË.
 Dat deze loutere vaststelling op zich volstaat om de schorsing met uiterste spoed van de bestreden handelingen te rechtvaardigen.
 Dat verzoeker, hoewel hij niet wettelijk samenwoont met zijn partner, in feite met haar samenwoont.
 Dat tegenpartij inderdaad op de hoogte is van het feit dat verzoeker, gelet op zijn administratieve situatie, geen woonplaats kan hebben.
 Dat de ouders en de familie van zijn metgezel, mevrouw B. (...), op de hoogte zijn van hun relatie en haar steunen.
 Dat ze allemaal Belgen zijn.
 Dat, anders dan tegenpartij in de bestreden beslissingen stelt, het dus geen twijfel lijdt dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft ontwikkeld.

Overwegende dat artikel 8 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Hamidovic van 04 december 2012 (req. nr. 31956/05), de gezinseenheid beschermt.

Dat het Hof in dit arrest heeft verklaard dat de beslissingen genomen door de Staten op het gebied van immigratie een inmenging kunnen vormen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven, zoals dat wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM, met name wanneer de betrokken personen in het gastland voldoende sterke persoonlijke of familiebanden hebben die door de uitzettingsmaatregel ernstig kunnen worden aangetast.

Dat de bestreden beslissingen dus duidelijk een inmenging vormen in verzoekers recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven, zoals neergelegd in artikel 8 EVRM.

Dat een dergelijke inmenging slechts toelaatbaar is indien zij in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

Dat dit hier duidelijk niet het geval is.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens criteria heeft ontwikkeld waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de evenredigheid van een dergelijke inmenging.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest in de zaak Hamidovic tegen Italië de criteria heeft ontwikkeld waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker, zoals beschermd door artikel 8 EVRM, al dan niet evenredig is.

Dat de criteria de volgende zijn : «

- De aard en de ernst van het gepleegde misdrijf;
 - De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waaruit hij zal worden uitgewezen;
 - Zijn gezinssituatie (indien van toepassing, de duur van zijn huwelijk);
 - De geboorte van eventuele kinderen uit het huwelijk en hun leeftijd;
 - De omvang van de banden die de betrokken personen met de betrokken verdragsluitende staat hebben;
 - De vraag of er al dan niet onoverkomelijke belemmeringen zijn voor het gezin om in het land van herkomst te blijven;
 - En de vraag of het betrokken gezinsleven zich heeft ontwikkeld op een tijdstip waarop de betrokkenen wisten dat de immigratiestatus van een van hen van dien aard was dat het onmiddellijk duidelijk was dat de handhaving van dat gezinsleven in de gaststaat van meet af aan precair zou
- Dat de criteria zijn:”

(Arrest Hamidovic van 04 december 2012, req. nr. 31956/05)

Dat verzoeker geen strafbaar feit heeft gepleegd en niet gerechtelijk wordt vervolgd.

Dat hij in feite niet wordt beschuldigd van een inbreuk op het gemene recht.

Dat de gerechtelijke en politieke autoriteiten het bovendien geenszins nodig hebben geacht hem langer van zijn vrijheid te beroven dan nodig was om de tegenpartij te waarschuwen voor zijn aanwezigheid op het grondgebied.

Dat verzoeker sinds twee jaar met zijn partner in België woont.

Dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft.

Dat verzoeker over verblijfsvergunning voor het grondgebied van het Koninkrijk had toen al deze familie-, vriendschaps- en beroepsbetrekkingen tot stand kwamen.

Dat verzoeker ten tijde van zijn arrestatie een verzoek om wettelijk samen wonen met zijn partner ging indienen.

Dat de banden met BELGIË niet te ontkennen zijn.

Dat verzoeker in deze omstandigheden ertoe dwingen om naar zijn land van herkomst terug te keren, zonder meer een duidelijke schending zou vormen van de in het middel beoogde beschikkingen, en met name van artikel 8 EVRM.

Dat er geen sprake van kan zijn hen te dwingen in ALBANIE te gaan wonen, aangezien zijn partner een Belgisch staatsburger is.

Dat het bovendien onjuist is zich te beroepen op artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 en te verklaren dat verzoeker geen adres in BELGIË heeft, aangezien hij zal worden gehuisvest in hetzelfde huis als zijn partner, waar hij reeds verscheidene jaren verblijft.

Dat de bestreden beslissingen, door geen rekening te houden met dit privé- en gezinsleven, de verplichting tot formele motivering zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook door de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 schendt.

Dat zij ook artikelen 3 en 8 van het EVRM schendt.

- Het recht om te worden gehoord

Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat het recht om te worden gehoord deel uitmaakt van het algemene beginsel van de rechten van de verdediging, zoals neergelegd in het recht van de Europese Unie⁴. Dat het een algemeen rechtsbeginsel is in de Europese rechtsorde, maar ook in de Belgische rechtsorde.

Dat dit recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het HJEU : « Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision [décision susceptible de causer un grief à son destinataire], doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » 5.

Dat zij er bij talrijke gelegenheden aan heeft herinnerd dat : « Le droit d'être entendu ne peut être exercé utilement que si la personne concernée est en mesure d'accéder au dossier. » 6

Dat, gelet op de doelgerichtheid van dit algemene rechtsbeginsel, de bevoegde autoriteit, om met volledige kennis van zaken te beslissen dient te « procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les éléments nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier » 7.

Dat verzoeker in casu niet geldig werd gehoord vóór het nemen van de beslissingen om het grondgebied met beslissing tot het vasthouden en de besluit waarbij verzoeker een inreisverbod is opgelegd.

Dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker alleen, zonder raadsman, was om het formulier in te vullen.

Dat uit de beslissingen evenmin blijkt dat verzoeker vóór het nemen van de beslissingen toegang heeft gehad tot zijn administratief dossier en dat hij daadwerkelijk in kennis werd gesteld van de beslissingen om het grondgebied te verlaten met vasthouding die tegenpartij tegen hem wou nemen.

Dat dit niet volstaat om te voldoen aan de beginselen van het recht om te worden gehoord.

Dat hij zijn verdediging niet op nuttige en doeltreffende wijze heeft kunnen voeren voordat tegenpartij hem een beslissing uitreikte om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding en een besluit waarbij verzoeker een inreisverbod is opgelegd.

Dat, indien verzoeker uitvoeriger werd gehoord, hij de in de voorgaande rubrieken aangevoerde elementen naar voren had kunnen brengen.

Dat derhalve kan niet worden uitgesloten dat vermelde elementen in de omstandigheden van het geval niet van dien aard waren dat zij de betekenis van de beslissingen konden beïnvloeden.

Dat bovendien een grondiger hoorzitting waarschijnlijk een meer nauwkeurig en gedetailleerd onderzoek van zijn privé- en gezinsleven mogelijk zou hebben gemaakt en een echte afweging van belangen overeenkomstig artikel 8 EVRM mogelijk hebben gemaakt.

Dat uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissingen ontoereikend is gemotiveerd, en het algemene beginsel van het recht van de Europese Unie, namelijk het recht om te worden gehoord, en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt.

- De openbare orde

Overwegende dat een andere door tegenpartij in de bestreden beslissingen aangevoerde grond het feit is dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormt.

Dat deze stellige bewering van tegenpartij is gebaseerd op het verhoor van verzoeker door de politie van ANTWERPEN, geregistreerd het notitienummer AN.60.LB.(...)/2022.

Dat verzoeker echter onmiddellijk door de politiediensten werd vrijgelaten.

Dat verzoeker een uittreksel uit het Albanese strafregister indient, waarin zo nodig wordt verklaard dat hij ook niet bekend is bij de Albanese politie en gerechtelijke autoriteiten.

Dat verzoeker de feiten waarvoor hij werd gehoord formeel betwist heeft en dat er op gewezen dient te worden dat de politiediensten niet over bewijzen beschikten om enige betrokkenheid vanwege verzoeker aan te tonen.

Dat hij anders gerechtelijk van zijn vrijheid zou zijn beroofd en aan een onderzoeksrechter zou zijn voorgeleid om in voorlopige hechtenis te worden geplaatst, quod non.

Dat het derhalve kennelijk onjuist is te beweren, zoals in de bestreden beslissingen, dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormt.

Dat, terwijl de politieautoriteiten over het volledige strafdossier beschikken, hetgeen niet het geval is voor tegenpartij, zij verzoeker hebben vrijgelaten.

Dat, indien verzoeker als een bedreiging van de openbare orde zou zijn beschouwd, hij ongetwijfeld in hechtenis zou zijn gebleven ter bescherming van de door tegenpartij gestelde openbare orde.

Dat dit hier niet het geval is.

Dat in een situatie waarin de buitenlander werd veroordeeld, deze Rechtsmacht besliste dat : «

Toutefois, le Conseil observe que les seuls éléments relatifs à la condamnation pénale susmentionnée, ressortent de deux documents établis par les services du Service public fédéral Justice, datés des 19 et 21 août 2014, retraçant la situation pénale de l'intéressé, sans que le « caractère lucratif du comportement délinquant » du requérant y soit mentionné, il estime en outre, à l'instar de la partie

requérante, que dans la mesure où la condamnation du requérant - certes à une peine d'un an d'emprisonnement -, a été assortie d'un sursis de cinq ans pour la moitié, la partie défenderesse ne pouvait raisonnablement et « légitimement » en déduire que le comportement du requérant était d'une gravité telle, justifiant la fixation d'une interdiction d'entrée d'une durée de huit ans. Partant, à défaut d'autre précision, le Conseil estime que la motivation de l'acte attaqué ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre sur quels éléments la partie défenderesse s'est, dans le cas d'espèce, fondée pour considérer que le comportement personnel du requérant constituait, à la date de la prise de l'acte attaqué, « une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

(RvV, arrest nr. ° 153.983 dd. 06 oktober 2015).

Dat tegenpartij derhalve niet kan concluderen dat verzoeker een ernstige, reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Dat de bestreden beslissingen derhalve kennelijk in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, alsook met de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980, aangezien de bestreden beslissing kennelijk slecht gemotiveerd is.

Overwegende dat de bestreden beslissingen bovendien duidelijk in strijd zijn met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Dat verzoeker op grond van artikel 6, lid 3, EVRM de nodige faciliteiten moeten worden geboden om zijn verdediging te organiseren.

Dat in de derde alinea van dit artikel inderdaad staat :

Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging

(b) te beschikken over voldoende tijd en faciliteiten voor de voorbereiding van zijn verdediging

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze en, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen

(d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en de verschijning en ondervraging te verkrijgen van getuigen à décharge onder dezelfde voorwaarden als die welke gelden voor getuigen à charge

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de ter terechtzitting gebezigde taal niet verstaat of spreekt”.

Dat het niet te ontkennen valt dat verzoeker, indien hij zou worden uitgezet, niet over de nodige faciliteiten zou beschikken om zijn eventuele verdediging voor te bereiden, aangezien hij zich op duizenden kilometers van BELGIË zou bevinden.

Dat hij in geval van een vonnis niet in aanmerking zou kunnen komen voor een opschorting of een uitstel met vergezeld met probatiemaatregelen, zelfs niet voor een zelfstandige werkstraf.

Dat erop gewezen dient te worden dat een dergelijke procedure, zo zij in dit stadium al niet definitief kan worden uitgesloten, hoogst onwaarschijnlijk lijkt.

Dat, gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen hoe dan ook artikel 6 EVRM schenden.”

3.2. Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing kan verzoekende partij niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) nu deze artikelen geen betrekking hebben op een inreisverbod.

3.3. De formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van het bestreden inreisverbod verwezen naar de

toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan en zij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd. Verder wordt gemotiveerd waarom een duurtijd van drie jaar wordt opgelegd, meer bepaald omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, zij op heterdaad betrapt werd op de verkoop van verdovende middelen zonder machtiging en er verder geen elementen in de zin van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn die een duur van drie jaar disproportioneel zouden maken.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De Raad moet vaststellen dat verzoekende partij geenszins de vaststellingen betwist aangaande artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet dat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat zij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd.

De Raad wijst er voorts op dat – waar verzoekende partij de motivering inzake de schending van de openbare orde bekritiseert – het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel. Conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op de verkoop van verdovende middelen zonder machtiging mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast vernoemd element, ook overwoog dat er geen elementen zijn die doen blijken van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België. Daarnaast heeft de verwerende partij ook vastgesteld dat er geen elementen in de zin van artikel 3 van het EVRM zijn die het opleggen van een inreisverbod verhinderen.

Verder moet worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet dat verzoekende partij op heterdaad werd betrapt voor de verkoop van verdovende middelen zonder machtiging (PV AN.60.LB.(...)/2022 van de politiezone van Antwerpen). Verwerende partij heeft hierbij gemotiveerd dat gezien het winstgevend karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad stipt aan dat het gegeven dat verzoekende partij werd vrijgelaten en er (thans) geen strafrechtelijke veroordeling voorligt en verzoekende partij een blanco Albanees strafblad heeft, verwerende partij er niet van weerhoudt om binnen haar wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen. De

Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de hoger opgesomde strafbare feiten mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten blijken geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij de openbare orde heeft geschonden.

De Raad wijst er nog op dat het vermoeden van onschuld het bestuur niet belet op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen over feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het gegeven voorts dat verzoekende partij de feiten formeel betwist en haar subjectieve overtuiging dat indien zij werkelijk een gevaar voor de openbare orde zou vormen zij wel in hechtenis zou genomen zijn, doet geen afbreuk aan het gegeven dat in haar hoofd een proces-verbaal werd opgesteld en de verwerende partij hiermee in haar beoordeling rekening vermag te houden.

3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle, voor die belangenafweging van betekenis zijnde, feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “*familie- en gezinsleven*”, noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip “*privéleven*” een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.6.1. Waar verzoekende partij zich op een gezinsleven beroept met haar broer die hier verblijfsgerechtigd is, wordt erop gewezen dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Verzoekende partij toont de afhankelijkheidsrelatie met haar broer niet *in concreto* aan. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij bij haar broer inwoont doch stelt vast dat dit echter geen afhankelijkheid aantoont van haar broer. Het gegeven dat verzoekende partij zou inwonen bij haar broer toont niet aan dat zij ten laste is van deze broer. Verzoekende partij is een volwassen persoon waarvan kan verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van haar broer, te meer verwerende partij ook heeft aangestipt dat haar ouders, een andere broer en zus nog in Albanië verblijven. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn.

3.6.2. Met betrekking tot verzoekers voorgehouden gezinsleven met haar Belgische partner moet er vooreerst opgemerkt worden dat hoewel zij opwerpt een duurzame relatie te hebben verzoekende partij deze relatie niet eerder heeft gemeld aan verwerende partij. Verzoekende partij werd nochtans door de politie op 8 juli 2022 uitdrukkelijk gevraagd of zij elementen kenbaar wilde maken betreffende haar familie-en gezinsleven waarbij zij bij die vraag evenwel slechts melding maakte van de samenwoning met haar broer.

Verzoekende partij haalt haar partner voor het eerst aan in haar verzoekschrift en beperkt zich aldus tot een *post factum* verklaring, waarvan het bestuur geen kennis had. Zodoende kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat haar relatie verwerende partij gekend was op het moment van de bestreden beslissing en dat verwerende partij incorrect zou hebben nagelaten hiermee rekening te houden.

Daarenboven wijst de Raad er op dat een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, minstens het begin van bewijs dient aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. De Raad meent dat verzoekende partij *in casu* in gebreke blijft dergelijk beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen. Hoewel verzoekende partij thans opwerpt een duurzame relatie te hebben met haar Belgische partner moet de Raad vaststellen dat verzoekende partij geenszins enige melding heeft gemaakt van deze partner tijdens haar asielprocedure, zoals blijkt uit de “*Verklaring DVZ*” van 16 oktober 2020 (zie p. 7) noch tijdens haar gehoor door de politie op 8 juli 2022.

Haar betoog in het verzoekschrift dat zij haar partner niet vermeld heeft “*uit vrees dat haar ook schade zou worden berokkend*” raakt kant noch wal. Immers is het bevreemdend dat verzoekende partij wel haar broer vermeldt maar niet haar partner. Verzoekende partij duidt ook geenszins op welke wijze zij vreesde dat het vermelden van het hebben van een partner haar schade zou berokkenen. Verder blijkt uit het gehoor door de politie op 8 juli 2022 dat zij uitdrukkelijk werd gevraagd elementen kenbaar te maken inzake haar familie- en gezinsleven zodat zij bezwaarlijk kan stellen dat het verzuim de voorgehouden partner te vermelden het gevolg is van enige aanwijzing omtrent de aard van het formulier of het gebrek aan bijstand door een advocaat.

De aan het verzoekschrift toegevoegde getuigenverklaringen van de voorgehouden partner en schoonmoeder volstaan voorts niet om aan te nemen dat verzoekende partij een beschermingswaardige relatie heeft met de Belgische vrouw in kwestie, te meer het gesolliciteerd karakter van deze stukken niet kan uitgesloten worden en geenszins andere stavingsstukken worden bijgevoegd. Verzoekende partij poneert dat zij stappen heeft ondernomen om een verzoek tot wettelijke samenwoning in te dienen doch brengt geenszins enige stavingsstukken bij. De overige bijgebrachte documenten, zoals het nationaliteitsbewijs, een getuigschrift van woonst, een uittreksel van het strafregister kunnen niet anders doen besluiten. Een schending van artikel 8 van het EVRM is sowieso niet voorhanden omdat het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven niet aangetoond wordt. Zelfs indien dit gezinsleven toch voorhanden zou zijn, *quod non*, dan nog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezinsleven elders dan in België, dit gelet op het bestaan van moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken van de partner naar Albanië.

Alles samengenomen, en gelet op de gegevens zoals deze de Raad zijn gekend, slaagt verzoekende partij er niet in de Raad ervan te overtuigen dat er wel degelijk sprake is van een werkelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven.

Verzoekende partij overtuigt dan ook niet dat zij zich kan beroepen op een gezins- of familieleven in België dat kan vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

3.6.3 Met betrekking tot het voorgehouden privéleven, opgebouwd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, wordt vastgesteld dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar haar verblijf van twee jaar, de persoonlijke, sociale en economische relaties en haar vriendschappen, alsook het gegeven dat zij kon werken, niet aantoonde dat deze voorgehouden relaties en belangen van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Bovendien kan erop gewezen worden dat het EHRM in het arrest *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat deze nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de men had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte.

Ten overvloede wordt ook nog opgemerkt dat, voor zover alsnog een privéleven in België zou moeten worden aangenomen, er geen concrete hinderpalen voorliggen die verhinderen dat verzoekende partij opnieuw een privéleven opbouwt in haar herkomstland. Zij kan ook vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen contacten blijven houden met de personen die zij kent in België en deze kunnen haar periodiek komen bezoeken. De Raad wijst er ook nog op dat verzoekende partij wist, of diende te weten, dat haar verblijfssituatie in België vanaf het begin precair was en zij aldus geen gerechtvaardigde verwachting kon koesteren hier een privéleven te kunnen opbouwen.

Nu een beschermenswaardig privé- en/of gezins- of familieleven niet aannemelijk wordt gemaakt, kan ook niet worden vastgesteld dat een verdere belangenafweging door het bestuur zich opdrong of in casu dient te worden doorgevoerd, of dat de bestreden beslissing hieromtrent een verdere motivering diende te bevatten.

3.7. In deze omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

3.8. De Raad stelt inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in de eerste plaats vast dat verwerende partij uitdrukkelijk heeft gemotiveerd inzake dit artikel.

In de bestreden beslissing wordt er gewezen op het verzoek om internationale bescherming (geweigerd door de commissaris-generaal op 28 april 2021) en de uiteindelijke verwerping ervan in beroep door de Raad op 11 januari 2022. Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht sinds voormelde beslissing van de Raad en geen nieuwe verblijfsaanvragen heeft ingediend.

Verwerende partij heeft wat betreft een eventuele vrees voor terugkeer naar Albanië gemotiveerd dat dit reeds grondig werd onderzocht in de asielaanvraag van 17 januari 2020 door het CGVS en vervolgens de Raad. Er wordt gemotiveerd dat kan worden afgeleid dat verzoekende partij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het staat *in casu* niet ter discussie dat, alvorens de *in casu* bestreden beslissing werd genomen, het verzoek om internationale bescherming werd behandeld en de commissaris-generaal verzoekende partij niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend doch het verzoek kennelijk ongegrond heeft verklaard. De door verzoekende partij, in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, aangevoerde situatie in Albanië gaf aldus geen aanleiding tot de conclusie dat de terugkeer van verzoekende partij naar haar herkomstland een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou meebrengen.

Bovendien blijkt niet dat verzoekende partij nieuwe, concrete gegevens aanbracht die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bij de Raad, en die een andere beoordeling rechtvaardigen

3.9. Inzake de aangevoerde schending van het hoorrecht wordt erop gewezen dat dit recht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

In casu werd aan verzoekende partij een inreisverbod betekend, wat, gelet op de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), een maatregel is die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De bestreden beslissing kan ook worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie ze is gericht. De hoorplicht diende in voorliggende zaak dan ook te worden gerespecteerd.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming indiende en in het raam van haar verzoek reeds uitgebreid werd gehoord. Bovendien werd verzoekende partij op 8 juli 2022 gehoord door de politie van PZ Antwerpen. Verzoekende partij werd zodoende ruim de mogelijkheid geboden om eventuele hinderpalen inzake een terugkeer naar haar land van herkomst mee te delen. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoekende partij niet in staat was of werd verhinderd om mee te delen wat zij wou meedelen aangaande artikel 8 van het EVRM te meer zij tijdens haar laatste gehoor evenwel melding maakte van zijn broer.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij zonder raadsman werd gehoord moet erop gewezen worden dat verzoekende partij niet aantoont dat zij zich gedurende zijn administratiefrechtelijke procedure bij de DVZ dienstig kon beroepen op de zogenaamde Salduz procedure en een recht op bijstand van een advocaat tijdens het verhoor. Bovendien maakt verzoekende partij geen gewag van problemen of misverstanden die door de aanwezigheid van een advocaat eventueel hadden kunnen worden rechtgezet. Verzoekende partij toont *in casu* ook niet aan dat zij een inzage tot het dossier verzocht en haar deze toegang tot haar dossier werd geweigerd. Verzoekende partij ontvouwt verder nergens in haar verzoekschrift wat zij nog meer zou hebben aangebracht dan het gestelde mocht zij gehoord geweest zijn met bijstand van een advocaat en met inzage tot haar dossier, dat dan tot een andere uitkomst dan de bestreden beslissing zou geleid hebben.

De Raad ziet dus niet in welk belang verzoekende partij heeft bij haar grieven dat zij niet gehoord werd met bijstand van een advocaat. Verzoekende partij verwijst weliswaar naar artikel 8 van het EVRM maar toont hiermee niet aan dat zij aanvullende nuttige inlichtingen aan verwerende partij had kunnen verstrekken die deze er hadden van kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen nu hierboven door de Raad reeds werd vastgesteld dat zij geen beschermenswaardig privé- en gezinsleven aannemelijk maakt. Het vervullen van de hoorplicht heeft maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekende partij toont dit evenwel gelet op het voorgaande niet aan.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond

3.10. De Raad wijst er voorts op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekende partij overigens nalaat aan te tonen dat er überhaupt enige gerechtelijke procedure is opgestart waarbij haar persoonlijke verschijning vereist is om alle nuttige voorbereidingen te treffen. Evenmin toont zij met haar louter theoretische en hypothetische overwegingen aan dat haar belangen in dergelijk geval niet naar behoren verdedigd zouden kunnen worden door een raadsman, die zich in zijn plaats naar de rechtbank kan begeven om het dossier in te zien en aldus de nuttige voorbereidingen zou kunnen treffen.

3.11. De uiteenzetting van verzoekende partij leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke appreciatiefout blijkt niet.

3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER